İntihar Edenin Hükmü – 2. Bölüm

Yukarda (önceki bölümde) zikredilen hadis-i şerifler âlimler tarafından: Namazı terk eden kişinin durumu gibi yapmış olduğu eylemi helal gören kişiye yorumlanmıştır. Yani intihar eden kişi, Allah Teâlâ'ya karşı çıkarak bunu yapıyorsa veya intihar etmeyi helal görerek bunu yapıyorsa dinden çıkmış olur. Aksi halde içinde bulunmuş olduğu bunalım sebebiyle veya başka bir sebeple bunu yapıyorsa dinden çıkmaz. Büyük günah işlemiş olur. **İntiharı helal gören intihar etmese de dinden çıkmış olur**. Zira haram oluşu kesin olan bir şeyi helal görmek Ehlisünnet ve'l-Cemaate göre kişiyi dinden çıkartır. Dinden çıkan kişi, dine girmeden yani tövbe etmeden ölecek olursa cezası ebedi cehennemdir.

Bazı âlimler, bu hadis-i şeriflerin mecaz anlamında anlaşılacağını dolayısıyla nerdeyse küfür kadar büyük günah olduğunun söylenmek istendiğini söylemişlerdir. Zira hakikaten kâfir olacakları kast edilmiş olamaz. Çünkü şirkin dışındaki günahların kişiyi dinden çıkarmayacağına dair açık naslarla birlikte icma vardır.

İntihar eden kişi, sözgelimi kendine bıçak saplayan veya yüksekten atlayan ölmeden önce öleceğini anlamış olsa bile tövbesi kabul olunur. **Muhammed Emin İbn Âbidîn**, **Reddu'l-Muhtâr** isimli eserinde şöyle der:

İntihar eden kişinin tövbesi yoktur demek; İslam kurallarına aykırıdır. Zira ayet-i kerime ve hadis-i şerifler her türlü asinin tövbesinin kabul edileceğini söyler ve bu konuda asiler arasında bir ayırım yapmaz. İntihar edip ölmeyen veya bir gün gibi uzun bir zaman sonra ölen yani intihar ettikten hemen sonra ölmeyip yaşayacağını sanan kişinin tövbesi de sözbirliğiyle makbuldür[1].

İntihar edenin tövbesinin kabul edilebileceğini gösteren delillerden biri şu hadis-i şeriftir:

عَنْ جَابِرٍ أَنَّ الطُّفَيْلَ بْنَ عَمْرٍو الدَّوْسِيَّ، أَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللهِ، هَلْ لَكَ فِي حِصْنٍ حَصِينٍ وَمَنْعَةٍ؟ – قَالَ: حِصْنٌ كَانَ لِدَوْسٍ فِي الْجَاهِلِيَّةِ – فَأَبَى ذَلِكَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِلَّذِي ذَخَرَ اللهُ لِلْأَنْصَارِ، فَلَمَّا هَاجَرَ النَّبِيُّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى الْمَدِينَةِ، هَاجَرَ إِلَيْهِ الطُّفَيْلُ بْنُ عَمْرٍو وَهَاجَرَ مَعَهُ رَجُلٌ مِنْ قَوْمِهِ، فَاجْتَوَوُا الْمَدِينَةَ، فَمَرِضَ، فَجَزِعَ، فَأَخَذَ مَشَاقِصَ لَهُ، فَقَطَعَ بِهَا بَرَاجِمَهُ، فَشَخَبَتْ يَدَاهُ حَتَّى مَاتَ، فَرَآهُ الطُّفَيْلُ بْنُ عَمْرٍو فِي مَنَامِهِ، فَرَآهُ وَهَيْئَتُهُ حَسَنَةٌ، وَرَآهُ مُغَطًّى يَدَيْهِ، فَقَالَ لَهُ: مَا

صَنَعَ بِكَ رَبُّكَ؟ فَقَالَ: غَفَرَ لِي بِهِجْرَتِي إِلَى نَبِيِّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: مَا لِي أَرَاكَ مُغَطِّيًا يَدَيْكَ؟ قَالَ: قِيلَ لِي: لَنْ نُصْلِحَ مِنْكَ مَا أَفْسَدْتَ، فَقَصَّهَا الطُّفَيْلُ عَلَى رَسُولِ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اللهُمَّ وَلِيَدَيْهِ فَاغْفِرْ»

Cabir (Allah ondan razı olsun) anlatmıştır:

Cahiliyet devrinde **Tufeyl b. Amr ed-Devsî**'nin bir kalesi vardı. Tufeyl bin Amr ed-Devsi, Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e geldi ve kendisini korumayı taahhüt ederek, "Ey Allah'ın elçisi! Sana kötülük yapacaklardan, seni koruyacak olanların yanına, güvenilir bir kaleye gelir misiniz?" dedi. Fakat Allah Medine'ye hicreti emrettiğinden, Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) Devsî'nin bu teklifini kabul etmedi. Nihayet Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) Medine'ye hicret ettiği zaman Tufeyl b. Amr ed-Devsi de kavminden biriyle birlikte Medine'ye hicret etti. Fakat Medine'de hastalandılar ve sıkıntı çektiler. Bilhassa Tufeyl b. Amr'ın arkadaşı, hastalıktan çok elem ve acı duymaya başladı. Nihayet bir gün keskin bir bıçakla kendi parmak eklemlerini kesti. Parmaklarından aşırı kan fışkırması ve kan kaybı sebebiyle de öldü.

Sonra Tufeyl b. Amr (Allah ondan razı olsun) arkadaşını rüyasında gördü. Onu çok güzel bir surette fakat eli sarılı olduğu halde görünce ona:

"Rabbin sana ne yaptı?" diye sormuş. O da:

"Peygamberinin yanına hicret ettiğim için Rabbim beni affetti, beni bağışladı" diye cevap vermiş. Tufeyl b. Amr (Allah ondan razı olsun):

"Neden seni iki elin sarılmış görüyorum?" diye sormuş. Arkadaşı da:

"Bana, 'Kendi vücudundan bozduğun şeyi düzeltmeyiz!' denildi" diye cevap vermiş.

Tufeyl b. Amr (Allah ondan razı olsun) bu vakıayı ve rüyasını Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)'e anlattı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem): "Allah'ım! İki eli için de mağfiret eyle[2]" diye dua buyurdu.

Görüldüğü gibi Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) kendini öldürerek ahirete intikal etmiş olan birine dua etmektedir. Eğer **kâfir** olarak öldüğü varsayılsaydı Peygamber Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) ona dua etmez, edemezdi. Bu da açıkça intihar etmenin küfür olmadığını göstermektedir. Bu ve buna benzer hadisler bir de şirkten başka hiçbir günahın kişiyi dinden çıkartmayacağını bildiren ayet-i kerimeler, yukarda intihar edenin cehennemde ebedi kalacağını bildiren hadis-i şerifleri âlimlerin anladığı şekilde anlamayı gerekli kılar. Ve başka şekilde anlamanın doğru olmayacağını gösterir.

SONRAKİ BÖLÜMDE “İNTİHAR EDENİN YIKANMASI” VE “İNTİHAR EDENİN CENAZE NAMAZI”

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA FIKIH KURULU

---

[1] Muhammed Emin İbn Âbidîn, Reddu’l-Muhtâr 1/184

[2] Müslim, bab: ed-delil ala enne katile nefsihi la yukfer